

The Hidden Splendor #15

Dit is de laatste dans.

19 maart 1987 PM in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Als ik uw boeken lees en naar uw bandjes luister terwijl ik alleen ben, dan wordt ik zo enorm gelukkig en ik huil en ga dansen in mijn eentje. Maar ik kan mijn gevoelens niet uiten in tegenwoordigheid van anderen, zelfs al zou ik dat heel erg graag willen. vertel me alstublieft wat ik moet doen.

Kishor Bharti, het is een van de fundamentele menselijke problemen, omdat onze hele opvoeding juist in onze mind een splitsing creëert. Je moet de maatschappij, de massa, de wereld een gezicht tonen – het hoeft niet je werkelijke gezicht te zijn; het moet in feite niet je werkelijke gezicht zijn. Je moet het gezicht tonen wat de mensen willen, wat de mensen appreciëren, wat voor hen aanvaardbaar is – hun ideologieën, hun tradities – en je moet je originele gezicht voor jezelf bewaren.

Deze splitsing wordt zo onoverbrugbaar omdat je de meeste tijd in de menigte bent, mensen ontmoet, relaties hebt met mensen – heel zelden ben je alleen. Natuurlijk wordt het masker steeds meer een deel van je dan je echte natuurlijke zelf.

En de maatschappij creëert angst in je: de angst van afwijzing, de angst dat iemand je gaat uitlachen, de vrees dat je aanzien verloren gaat, de vrees wat de mensen wel zullen zeggen. Je moet je aan alle soorten blinde en onbewuste mensen aanpassen. Je kunt jezelf niet zijn. Dit is onze fundamentele traditie op de hele wereld, tot nu toe, dat niemand toegestaan is zichzelf te zijn. Het is hierdoor dat het probleem is ontstaan – het is het probleem van iedereen.

Je vraagt: “Als ik uw boeken lees en naar uw bandjes luister terwijl ik alleen ben, dan word ik zo enorm gelukkig en ik huil en ga dansen in mijn eentje. Maar ik kan mijn gevoelens niet uiten in tegenwoordigheid van anderen, zelfs al zou ik dat heel erg graag willen.”

Op het moment dat de ander daar is, ben je minder bekommerd om jezelf; je bent meer geïnteresseerd wat zijn mening over jou zal zijn. Als je alleen in je badkamer bent, wordt je bijna als een kind – soms trek je gezichten voor de spiegel. Maar als je plotseling merkt dat zelfs maar een klein kind door het sleutelgat kijkt, verander je onmiddellijk: je wordt je gewone, oude zelf opnieuw – serieus, beheerst, zoals mensen verwachten dat je bent.

En het meest verbazingwekkende is dat je bang bent voor deze mensen en zij zijn bang voor jou – iedereen is bang van iedereen. Niemand staat zijn eigen gevoelens toe, zijn werkelijkheid, zijn authenticiteit – maar iedereen zou het wel willen, want het is een zekere daad van zelfmoord om je originele gezicht te blijven onderdrukken.

Je leeft niet; integendeel je acteert gewoon. En omdat de hele wereld kijkt, houdt je eeuwenlange onbewustheid je tegen – je kunt je niet blootgeven en niet uit het masker van je persoonlijkheid komen. Iedereen verbergt zich achter iets vals – het doet pijn. Oneerlijk zijn, onoprecht tegenover jezelf te zijn, is de ergste straf die je aan jezelf kunt geven.

En je gaat niet iemand iets verkeerd aandoen – je wilt enkel huilen, en je tranen zullen van vreugde zijn; je wilt dansen, en dansen is geen zonde, is geen misdaad. Je wilt gewoon je gelukzaligheid delen – je bent genereus. Toch is er de vrees dat de mensen je gelukzaligheid niet zullen accepteren. Iemand zal misschien zeggen dat het onecht is, iemand zal misschien zeggen dat het enkel toneelspel is, iemand zal misschien zeggen dat je gehypnotiseerd bent.

Het is vreemd dat als je ellendig bent, niemand iets tegen je zegt. In een ellendige maatschappij pas je perfect. Maar waar iedereen ellendig is, als jij plotseling gaat dansen ben je niet meer in overeenstemming met de massa.

Jij wilt je vreugde laten zien maar je bent niet moedig genoeg om dat alleen te doen... maar wie kan het in feite wat schelen? Misschien zullen mensen hoogstens een keer denken dat je een beetje gek bent en als ze eenmaal geaccepteerd hebben dat je een beetje gek bent, dan is er niets meer te vrezen. En wat is er mis mee om gek genoemd te worden? De wereld heeft zulke mooie, gekke mensen gekend... in feite zijn alle grote mensen in de wereld een beetje gek geweest – gek in de ogen van de massa.

Hun gekte werd getoond want ze waren niet ellendig, ze waren niet bevreesd, ze waren niet bang voor de dood, ze maakten zich geen zorgen over onbelangrijke dingen. Ze leefden ieder moment met totaliteit en intensiteit, en vanwege deze totaliteit en intensiteit werd hun leven een mooie bloem – ze waren vol geurigheid, liefde en leven en lachen.

Maar dit zal zeker miljoenen mensen om je heen pijn doen. Ze kunnen het idee niet accepteren dat jij iets hebt bereikt wat zij hebben gemist. Ze zullen op elke manier proberen om je ellendig te maken. Hun veroordeling is niets anders dan een poging om je ellendig te maken, je dans te vernietigen, je vreugde weg te nemen – zodat je weer terug bij de kudde komt.

Je moet moed verzamelen. En als mensen zeggen dat je gek bent, geniet van het idee. Zeg tegen ze: “Je hebt gelijk; in deze wereld kunnen alleen gekke mensen gelukkig en vreugdevol zijn. Ik heb voor gekte gekozen met vreugde, met geluk, met dans; jullie hebben verstandigheid met ellende, angst en hel – onze keuzes zijn verschillend. Wees jij gezond en blijf ellendig; laat mij maar in mijn gekte zijn. Wees niet beledigd; ik voel me door jullie allen niet beledigd – zoveel gezonde mensen in de wereld, en ik voel me niet beledigd.”

Het zal maar heel eventjes duren. Spoedig, als je eenmaal als gek geaccepteerd bent, zullen ze je niet meer lastig vallen; dan kun je het originele gezicht openlijk tonen – je kunt al je onechtheden laten vallen.

Ik was een student aan de universiteit.... Ik had die universiteit enkel gekozen vanwege een professor die zo levend was, zo vol liefde, en zo onbevreesd ten aanzien van de wereld. En omdat hij in die universiteit was en mij uitgenodigd had om naar de universiteit te komen waar hij doceerde... en gezegd had dat hij alle mogelijke voorzieningen voor me zou treffen.

Hij hield enorm veel van me, omdat ik elk jaar naar die universiteit ging voor een debaterende competitie tussen de universiteiten; vier jaar lang heb ik die gewonnen. Het eerste jaar al was hij een van de juryleden. Hij nam me apart en zei: “Ik kan dit niet tegen iemand anders zeggen maar ik kan het ook niet voor me houden. Ik kan het alleen tegen jou zeggen: ik heb je negen punt negen voor het debat gegeven, en het spijt me, want ik wilde je een tien geven. Maar ik kon de moed niet opbrengen. Want misschien gaan mensen denken dat ik bevooroordeeld ben, dat ik je voortrek. Ik werd bang. Vergeef me, want ik heb procenten van het cijfer afgenomen die van jou waren.”

Ieder jaar was hij een van juryleden, en het vierde jaar, toe ik afstudeerde, nodigde hij me uit om naar de universiteit te komen voor mijn postdoctoraal. Ik zei: “Ik kom hier alleen vanwege U.”

Hij bracht me de eerste de beste dag naar de rector magnificus, en zei me onderweg: “Ga nou niet argumenteren – want deze man, de oude rector magnificus, is erg koppig en je moet erg diplomatiek met hem zijn.”

Ik zei; “U kunt diplomatiek zijn tegenover hem; ik zal gewoon mezelf zijn.”

Hij zei; “Wat bedoel je ? “

Ik zei; “Diplomatiek zijn betekent iemand anders zijn, diplomatie is een andere naam voor hypocrisie. Doet U maar diplomatiek – ik zal gewoon mezelf zijn. En in het ergste geval zal hij me het geld voor twee studie jaren niet toekennen, en zal hij andere faciliteiten niet inwilligen – maar enkel voor deze faciliteiten kan ik niet oneerlijk tegenover mezelf zijn.”

Hij zei; “Kun je dan tenminste stil zijn? Zeg helemaal niets; ik zal namens jou

spreken.”

Ik zei; “Ik kan niets beloven, want als hij iets stoms zegt, kan ik de verleiding niet weerstaan hem te vertellen dat het stom is.”

Hij zei: “Ik had me nooit gerealiseerd dat je zo’n onbuigzaam persoon bent.”

Ik zei; “Het is goed dit van het eerste begin te weten. Dit is de eerste dag; er is nog steeds een mogelijkheid; u kunt het gewoon tegen mij zeggen en dan ga ik.”

“Nee, “zei hij, “We zullen het proberen.” Hij bracht me naar de rector magnificus.

Ik was gewend op mijn eigen manier te leven, en de rector magnificus was professor in Oxford geweest, had bijna zijn hele leven in Engeland gewoond, en was bijna een echte Engelsman geworden. Hij zei iets over mijn baard die ik gewoon liet staan: “Waarom heb je de baard niet afgeschoren?” Mijn professor werd bang dat dit het begin van het einde was.

Ik zei: “U stelt de verkeerde vraag; ik zou in feite moeten vragen waarom u uw baard afscheert – want ik laat mijn baard niet staan; die groeit vanzelf. Uw vraag is nonsens – u zou kunnen vragen waarom ik mijn vingers niet afsnijdt, u kunt alles vragen. Het is natuurlijk dat een man een baard heeft, u bent onnatuurlijk. U moet mij antwoorden – waarom hebt u uw baard afgeschoren?” Mijn arme professor die naast me zat begon me zachtjes aan te stoten. Ik moest tegen hem zeggen: “Hou op met duwen. Ik zit niet in over al de mogelijkheden waarvoor u me naar de rector magnificus hebt gebracht. Op dit moment is mijn enig belang dat hij accepteert dat hij de verkeerde vraag heeft gesteld.”

Er was een moment van grote stilte, en de oude man zei: “Je hebt in feite logischerwijs gelijk. En op dit moment heb ik geen antwoord, omdat niemand me dit ooit in mij leven gevraagd heeft – ik heb er nooit over nagedacht.”

Ik zei: “Het is uw baard en u hebt het steeds afgesneden en steeds geschoren, misschien gedurende vijftig jaar, zonder ooit te denken aan wat u deed.”

Dus zei ik: “Oké, U krijgt tijd. Ik zal elke dag om elf uur als het kantoor opengaat komen; u kunt me voor het kantoor ontmoeten. U moet het antwoord vinden. Maar mijn professor zei: “We zijn niet hier om over de baard te discussiëren! Het gaat om je verdere opleiding, je postdoctoraal, en hij is de man die daarover kan beslissen.”

Ik zei: “Dat interesseert me niet. Op het ogenblik is mijn enig belang hem te laten realiseren dat hij een onbewust leven heeft geleid.”

De oude man zei: “Van de baard ben je nu tot ‘een onbewust leven’ gekomen?”

Hij vroeg mijn professor: “Wat is er nodig? Ik zal hem een studiebeurs voor twee jaar toekennen.”

Vrij pension, vrije huisvesting, hij tekende alles, en hij zei: “Ga alleen niet iedere

dag voor mijn deur staan! Als je iets nodig hebt, kom je gewoon en vertel het me, en ik beloof je dat ik niets zal vragen – het was mijn fout.”

Dus ik zei: “Is dat besloten? Als u me eenmaal een vraag stelt, wordt het op dat moment mijn prioriteit; wat ik ervoor moet opofferen, zal ik ervoor opofferen.” Hij zei: “Ik beloof het en je professor is de getuige.”

Maar het was moeilijk voor hem – het zou voor iedereen moeilijk geweest zijn, want ik droeg kleding zonder knopen dus mijn hele borst was ontbloot... En de volgende keer dat ik naar hem ging, was omdat ik net zoveel boeken wenste mee te nemen van de bibliotheek naar mijn kamer als ik wilde, de regel dat slechts een boek per keer meegegeven kon worden moest niet voor mij van toepassing zijn.

Hij zei: “We kunnen erover praten, maar waar zijn je knopen?”

Ik zei: “U krijgt weer moeilijkheden; U heeft Uw belofte vergeten. Ik zou in feite weer moeten vragen, dat in een heet land als India... en het is zomer, en U transpireert en draagt nog steeds een das en een jas? Ik heb geen knopen omdat ik wil dat mijn borst frisse lucht krijgt. Is het iets verkeerd?”

Hij zei; “Het is niet verkeerd.”

Ik zei: “Iets immoreels? Iets tegen de regels van de universiteit? Waarom maakt u er zich druk over? Het is mijn borst, en ik wens dat het zoveel mogelijk frisse lucht krijgt.”

Hij zei; ‘Ik was mijn belofte vergeten. Het is je toegestaan net zoveel boeken mee te nemen als je wenst. Ik zal zelfs niet eens vragen waarom je zoveel boeken wenst want ik wil niet weer gaan argumenteren.

De eerste bijeenkomst die ik bijwoonde waarin hij sprak was de geboortedag van Gautama Boeddha. Hij was een goede redenaar, en een goed acteur ook. Toen hij over Gautama Boeddha sprak, kwamen er tranen in zijn ogen en hij zei: “Ik heb altijd gevoeld dat als ik in de tijd van Gautama Boeddha zou leven, ik naar hem toe zou gaan om aan zijn voeten te zitten om te leren meer bewustzijn te bereiken, om verlicht te worden.”

Ik zat in het midden; ik stond op. Toen hij me zag staan, zei hij: “Heb ik iets verkeerd gezegd?”

Ik zei: “U hebt niet alleen iets verkeerd gezegd, u gedraagt zich erg onecht. U zou tenminste voor uw studenten niet zo onoprecht moeten zijn. Wat u ook gezegd hebt, u meent het niet; uw tranen zijn vals.”

Alle professoren van de universiteit waren aanwezig; de hele studenten gemeenschap was aanwezig. Ze waren allemaal geschokt dat ik waar iedereen bij was tegen de rector magnificus zei: “U bent onoprecht.”

Ik zei: “U heeft de naam Raman Maharshi gehoord?”

Hij zei: “Ja, die heb ik gehoord.’

“Bent U daar ooit geweest om aan zijn voeten te zitten? Want hij is van hetzelfde niveau en hetzelfde bewustzijn als Gautama Boeddha. En ik kan met autoriteit zeggen dat zelfs in Gautama Boeddha’s tijd u niet naar hem zou zijn gegaan. Deze eeuw is ook niet zonder verlichte mensen. U moet Uw woorden terugnemen.”

Mensen dachten altijd dat hij erg koppig was... Maar misschien had hij nog nooit iemand zo echt oprecht ontmoet dat het zijn originele gezicht in het openbaar te voorschijn kon brengen. Hij veegde zijn tranen weg en zei:

“Misschien heb je gelijk – ik zou misschien niet gegaan zijn. Het was alleen maar hoogdravend en niets anders; ik meende het niet. In deze hele vergadering ben jij misschien de enige persoon die luistert – niet alleen naar de woorden, maar ook naar de betekenis erachter.

Ik zou graag willen dat je vanavond met me ging dineren, want ik zou graag een beetje verder willen discussiëren. Ik ben in mijn hele lange leven nog nooit iemand tegen gekomen die mij mijn oorspronkelijk gezicht in het openbaar liet zien. En het is misschien vreemd – ik ben niet boos op je; ik voel een diepe droefheid over mezelf. Waarom kan ik niet waarachtig zijn? Maar niemand heeft mij hier ooit op gewezen.”

Iedereen in de wereld wil echt zijn, want om gewoon echt te zijn brengt zoveel vreugde en zo’n overvloed aan gelukzaligheid – waarom zou je onecht zijn? Je moet de moed opbrengen voor een beetje dieper inzicht. Waarom ben je bang? Wat kan de wereld je aandoen? Mensen kunnen om je lachen; het zal hen goed doen – lachen is altijd een medicijn, gezond. Mensen kunnen denken dat je gek bent... gewoon omdat zij denken dat je gek bent, word je nog niet gek.

En als je vreugde, je tranen en je dans authentiek zijn – zullen er vroeg of laat mensen zijn die je gaan begrijpen, die zich misschien bij je karavaan gaan aansluiten. Ik was zelf ook alleen begonnen op het pad, en toen bleven mensen komen en werd het een wereldwijde karavaan. En ik heb niemand uitgenodigd; ik heb gewoon gedaan wat ik voelde dat er uit mijn hart kwam.

Mijn verantwoordelijkheid is ten aanzien van mijn hart, niet ten opzichte van iemand anders in de wereld. Zo is jouw verantwoordelijkheid alleen ten aanzien van je eigen wezen. Ga er niet tegenin, want er tegen ingaan is zelfmoord, is jezelf vernietigen. En wat win je ermee? Zelfs als mensen je respectvol bejegenen, en mensen denken dat je een serieus, respectabel, eerzaam man bent zullen deze dingen je wezen niet kunnen voeden. Ze zullen je niet meer inzicht in het leven en de enorme schoonheid ervan geven.

En bovendien maakt iedereen zich zo druk om zijn eigen problemen, wie kan het wat schelen of jij lacht of danst? Wie heeft daar tijd voor? Het is enkel je mind die denkt dat de hele wereld aan jou denkt. Mijn eigen ervaring is: iedereen is zo druk, zo bezorgd bezig met de toevloed van gedachten over zichzelf, zijn leven, zijn problemen – denk je dat er tijd is om naar jou te kijken, of over jou te denken?

Een Joodse dokter tegen de andere: “Heel de lange dag hoor ik verhalen van pijn en lijden: 'Dokter, mijn rug... Dokter, mijn maag... Dokter, mijn vrouw!' Het is vreselijk zeg ik je. Vertel me Sam, hoe komt het dat jij er zo sereen uitziet na een dag van luisteren naar de ellende van de wereld? “

Tweede dokter: “Wie luistert er?”

Je moet je helemaal geen zorgen maken. Iedereen is zo bezig met zijn eigen wereld, ze hebben geen tijd, ze hebben geen energie om zich om jou te bekommeren. En zelfs als ze een mening hebben, is dat hun probleem. Jij bent alleen in de wereld: alleen ben je in de wereld gekomen, alleen ben je hier, en alleen zul je de wereld verlaten. Al hun meningen zullen achter blijven; enkel je oorspronkelijke gevoelens, je authentieke ervaringen zullen zelfs voorbij de met je dood meegaan. Zelfs de dood kan je dans niet wegnemen, je tranen van vreugde, je zuiverheid van alleen zijn, je stilte, je sereniteit, je extase. Dat wat de dood niet van je weg kan nemen is de enige kostbaarheid; en dat wat door iedereen weggenomen kan worden is niet kostbaar – het houdt je gewoon voor de gek.

Hoeveel miljoenen mensen hebben er voor jou op deze aarde geleefd? Je kent zelfs hun namen niet; of ze ooit geleefd hebben of niet maakt geen verschil. Er zijn heiligen geweest en er zijn zondaars geweest, en er zijn respectabele mensen geweest, en er zijn allerlei excentriekelingen geweest, gekken, maar ze zijn allen verdwenen – hebben zelfs geen spoorje op aarde achtergelaten. Je enige interesse zou moet zijn om te zorgen voor en het beschermen van die kwaliteiten die je met je mee kunt nemen als de dood je lichaam en je mind vernietigt – want deze kwaliteiten zullen je enige gezelschap zijn. Dat zijn de enige werkelijke waarden, en de mensen die dat bereiken – alleen zij leven; anderen pretenderen alleen dat ze leven.

De KGB klopt op een donkere avond op Yussel Finkelstein's deur: “Leeft Yussel Finkelstein hier?”

“Nee,” antwoordt Yussel, in zijn gerafelde pyjama.

“Nee? Hoe heet jij dan?”

“Yussel Finkelstein.”

De KGB man slaat hem tegen de grond en zegt: “Zei je net dat je hier niet

leefde?”

Yussel antwoordt: “Noem je dit leven? “

In leven te zijn is niet altijd leven. Kijk naar je leven. Kun je het een zegen noemen? Kun je het een geschenk noemen, een cadeau van het bestaan? Zou je wensen dat dit leven je telkens weer gegeven werd? Het is zo leeg. Vanwege die leegheid zijn je gebeden ook leeg. Je kunt je gebeden niet vullen met dankbaarheid. Dankbaarheid voor wat? Je doet niets meer dan stukjes acteren in een drama; je bent niet jezelf.

Ik moet eraan denken... een hele mooie jonge vrouw kwam op bezoek bij de grote schilder Picasso. Ze zag daar een foto van Picasso aan de muur.

Ze vroeg Picasso: “Is dat een foto van u? Bent u dat?”

Picasso zei: “Nee.”

De vrouw zei: “Vreemd. Hij lijkt precies op u. Heeft u een tweelingbroer? Het lijkt zo sprekend.”

Picasso zei: “Het kan er net zo uit zien als ik, maar het is niet levend. En als ik het was, zou het uit de lijst gestapt zijn om u te zoenen. Ik ben het zeker niet.”

Ben je werkelijk jezelf, of pretendeer je iemand te zijn die de massa om je heen wil dat je bent?

Wat mij betreft moet een zoeker naar de waarheid beginnen met alles wat onwaar in hem is te laten vallen, omdat het onechte nooit de waarheid kan zoeken. Het onechte is de hindernis tussen jou en de waarheid. Als alles wat onecht is wegvalt, hoef je de waarheid niet te zoeken – de waarheid zal naar jou toe komen. In feite zijn het enkel woorden als ik zeg: “De waarheid zal naar jou toe komen.” Als al het onjuiste wegvalt, ben je de waarheid.

Niets komt; niets gaat. Er is geen reis.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Met het risico dat het belachelijk klinkt temidden van al deze somberheid over de toekomst van de wereld, mij kan het eerlijk gezegd niet schelen als de wereld morgen eindigt. Dus wat heeft het voor zin om erover te praten en het al reeds massale vuur van somberheid aan te wakkeren dat al eeuwig lijkt te branden in de depressieve mind van de mensheid? Genoeg is genoeg. ik begrijp dat het “nu of nooit” is, dus laten we het nu doen. Laten we dansen!

Vimal, het is zo makkelijk om te zeggen "ik geef eerlijk gezegd niets om de wereld," maar laat je hart het voelen. De wereld is niet iets dat enkel buiten je is; de wereld is ook in je. Jij bent de wereld.

En deze kwestie van duisternis die steeds dichterbij komt moet zijn betekenis gegeven worden, zodat je keus het "nu" is en je ophoudt met uitstellen. Het is waar – "nu of nooit" – maar er zijn zo weinig mensen in de wereld die nu leven. Ze leven of in gisteren of in morgen.

Waarom dring ik er zo op aan dat er, voor het eerst, de mogelijkheid bestaat dat er helemaal geen morgen meer zal zijn? Er is een oude spreuk: morgen komt nooit. Maar die oude spreuk is enkel een spreuk geweest en ondanks die spreuk bleef morgen komen. Het zal niet als morgen komen; het zal altijd komen als vandaag – in die zin is de spreuk correct.

Maar vandaag is de situatie volstrekt anders. Morgen kan misschien werkelijk niet komen. Ik wens dat het diep in je wezen doordringt dat we werkelijk aan het einde van de weg zijn gekomen – en dat er niets anders overblijft dan te dansen en je te verheugen. Om het NU te maken, vernietig ik je morgen compleet. Ik neem het weg van je mind – die intens betrokken is bij alle morgens. Zelfs als je zegt dat je het begrijpt dat de wereld morgen misschien eindigt, gaat je mind door met diep van binnen te zeggen: "Er zijn duizenden oorlogen geweest, en de wereld heeft overleefd. Een oorlog meer zal niet zoveel verschil uitmaken."

De mind is erg knap in het vinden van excuses, dat er iets zal zijn om de vernietiging te voorkomen. En ik zeg niet dat de ondergang niet voorkomen moet worden. Wat ik zeg is dat er in je mind geen excuus moet zijn voor uitstel – zodat je hele energie zich verzamelt in het nu, dat het zich niet langer uitspreidt in de toekomst. En als de hele energie geconcentreerd is in dit punt, dan kan dit moment het moment van je verlichting worden.

Verlichting is niets anders dan je bewustzijn die geconcentreerd is in een enkel punt – nu en hier.

Je zegt: "Genoeg is genoeg." Nee, Vimal. Als je naar de menselijke mind kijkt, is niets genoeg. Mensen zullen doorgaan op hun oude onbewuste manier te leven – hopen tegen beter weten in dat de wereld er nog steeds is, ofschoon er altijd mensen als Jezus en Boeddha geweest zijn die het einde van de wereld voorspeld hebben. Maar deze keer is de situatie totaal anders. Ik ben niet het einde van de wereld aan het voorspellen; het is gewoon zo duidelijk geworden, zo logischerwijs zeker, dat het met geen mogelijkheid schijnt te voorkomen.

Maar mijn interesse is niet om het te vermijden – als het vermeden kan worden, zal het vermeden worden – mijn belang is om het jou zo duidelijk mogelijk te maken dat het niet vermeden kan worden, en dat je geen toekomst hebt om je energie in te investeren, dat je al je energie terug moet brengen naar het huidige moment. En op het moment dat de hele energie een poel wordt, hier en nu, heeft er een explosie van licht plaats en ben je, voor de eerste keer, absoluut jezelf – een eeuwig wezen, een onsterfelijk wezen, dat niets van de dood weet, dat nooit iets van duisternis is tegengekomen.

Je zegt: “Dus laten we het nu doen. Laat ons dansen.” Maar je dans moet totaal zijn – want je kunt dansen en nog steeds aan de toekomst denken; je kunt dansen en nog denken dat je morgen weer zult dansen.

Dans alsof het je laatste dans is. Dans uitbundig, houd niets achter. Dat zal een transformatie in je wezen teweeg brengen, en een mogelijkheid van transformatie voor andere mensen ook.

Een politicus houdt een toespraak en zegt: “Medestanders, we moeten de status quo herstellen.”

Een man uit het publiek roept; “Wat betekent status quo?”

De politicus antwoordt in een zeldzame vlag van eerlijkheid: “Eigenlijk is het Latijn voor die puinhoop waar we in zitten.”

Aan de oppervlakte lijkt het of alles perfect gaat, maar diep verborgen is er grote beroering in de onbewuste lagen van de mens. Je bent je zelfs niet bewust van je eigen onbewuste nachtmerries, maar de mensheid lijdt zoals ze nog nooit heeft geleden.

Ze is zo rusteloos zoals ze nooit eerder is geweest. Ze is de taal van ontspanning vergeten, ze is de taal van totaliteit vergeten, ze is de taal van intensiteit vergeten. En al deze kwaliteiten zijn nodig om je meditatie een revolutie te maken in je wezen. Het is niet een kwestie van moraliteit, niet een kwestie van karakter, niet een kwestie van deugd – religies hebben zich duizenden jaren druk gemaakt over al deze dingen, en ze zijn niet succesvol geweest in het veranderen van de mens. Het gaat om een totaal andere benadering, een andere dimensie: de dimensie van energie en de concentratie van energie.

En precies zoals atoomenergie de explosie is van een klein atoom in zijn bestanddelen van elektronen, protonen en neutronen – het is niet zichtbaar voor de ogen, maar de explosie is zo enorm dat het een grote stad als Nagasaki of Hiroshima kan verwoesten – precies zo is de innerlijke explosie van de levende cel. De atoomenergie buiten is destructief – objectief en destructief. De innerlijke energie, de subjectieve cel van je wezen heeft dezelfde kwaliteiten, dezelfde enorme kracht als het eenmaal explodeert – maar het is creatief.

Het is een kettingreactie: een cel explodeert, en dan beginnen andere cellen binnen in je als een ketting te exploderen. Het hele leven wordt een festival van licht. Elk gebaar wordt een dans; elke beweging wordt je reinste vreugde. Dat ik zo benadruk dat er geen toekomst is, heeft niets met somberheid te maken; het heeft iets met jou te maken. Als je het idee van toekomst compleet kan loslaten, wordt je verlichting onmiddellijk mogelijk. En het is een goede gelegenheid om het idee van de toekomst te laten vallen want de toekomst zelf is aan het verdwijnen. Maar draag zelfs niet in een hoekje van je mind het idee mee dat dit misschien ook een devies is. Dit zijn de strategieën van de mind om je dezelfde oude zombie te laten blijven.

De mind is slim. Als je 's morgens vroeg op wilt staan, zet je de wekker, en je hoort het alarm... de mind is zo knap, dat je kan gaan dromen dat je in de kerk bent en de belletjes in de kerk klingelen. De arme wekker kan niet meer doen dan dat. De mind heeft een droom gecreëerd en het mogelijk gemaakt dat je door kon blijven slapen.

De oude religies hielden fundamenteel aan één ding vast en dat was de toekomst. Neem het goed in je op: niet alleen toekomst in dit leven, maar na het leven; hun hele programma was om je hele energie te nemen als een project voor een toekomstig leven, na de dood, in het paradijs, ver weg. Deze strategie werkte; ze nam precies de levenssap van het menselijk leven weg.

Mensen zaten gewoon te wachten om in het paradijs te leven; deze plaats, deze aarde, werd net als een wachtkamer in het station. Iedereen wacht op de trein. En de trein komt nooit, en mensen blijven de dienstregeling maar raadplegen. En ze maken de wachtkamer er niet beter op omdat het een wachtkamer is – vooral in India. Ik heb zoveel gereisd – wel honderden wachtkamers – en ik zag waarom mensen in een wachtkamer zich zo anders gedragen dan in een huis. Ze eten bananen en gooien de schillen gewoon overal neer – het is toch maar een wachtkamer; ze gaan hier niet wonen. Hun trein zal komen en ze zullen vertrekken. De wachtkamer is zo smerig, de toiletten zijn zo onmogelijk, en niemand neemt enige moeite om ze minder vuil te maken – want ieders ogen zitten vast aan de toekomst. Ze bekijken de dienstregeling, wanneer hun trein zal komen, en ze weg zullen gaan.

Alle religieuze geschriften zeggen dat deze wereld niets anders is dan een wachtkamer; je echte huis is ver weg, boven de wolken. Daar is het werkelijke leven; hier is het slechts wachten.

Ik tracht het hele patroon van het religieuze denken te veranderen. Ik probeer je te vertellen: dit is je huis; precies dit moment is je paradijs. Het hangt allemaal van jou af. Je hoeft niet deugzaam te zijn om totaal te dansen; je

hoeft niet geleerd te zijn om totaal te dansen; je hoeft niet vroom te zijn om totaal te dansen. Om totaal te dansen is al wat nodig is dat we de werkelijkheid van alleen dit moment accepteren. We zullen de werkelijkheid van het volgend moment accepteren als het komt. Maar we zullen er niet op zitten wachten. Alle religies hebben je geleerd om te wachten. Ik leer je te leven, lief te hebben, te dansen, te zingen – en niet te wachten.

Het is Pasen en een priester krijgt de kostenraming van de bloemen arrangementen voor de kerk. Een katholieke bloemist zegt: “Driehonderd dollar.”

“Veel te veel ,” zegt de priester... maar de bloemist is er een van de parochie. Een protestante bloemist biedt de arrangementen aan voor tweehonderd vijftig dollar. Goedkoper, denkt de priester, maar hij behoort niet tot de parochie, en het verschil is niet zo groot.

Terwijl hij nadenkt, geeft Solly Goldberg hem een prijs van vijfenzeventig dollar. Dat geeft de doorslag, Solly krijgt het contract.

Op de ochtend van Pasen loopt de parochie achter elkaar de kerk binnen die gevuld is met prachtige azalea's, camelia's, anjers en rozen, en boven het altaar gespeld in gele narcissen staat de paasboodschap: “Christus is opgestegen, maar Goldberg's prijzen blijven hetzelfde.”

Oké, Vimal?

Ja, Osho.

